

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0 mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

50

70

80

90

100

10

50

70

80

90

100

10

50

70

80

90

100

En Sørgesang

efter den i Livet elskede

Skipper Petter Julius Pettersen

af Tromsø,

der uheldigvis paa en Reise til Spitsbergen gif over bord og
druknede den 29de Juni 1869.

Forfattet af J. O. Nilsen paa Jagt „22de Juli“ af Tromsø
den 2den Juli 1869.

Synger og læger for Herren i Eders
Hjørter og figer altid Gud og Faderen
Tak for alle Ting i den Herre Jesu Kristi
Navn. Pauli Brev til Epheserne 5 Kap.
19 og 20 Vers.

Mel.: O hjøre Sjel, frygt aldrig mer,
En Sang jeg her fremføre vil Leg Merke nu og hør der-
til; Jeg eder vil fortælle en sorgelig Historie Som ogsaa
jeg er Bidne til; jeg vil ei overdrive, Men Sandhed her
beskrive.

2. Jeg beder Eder Venner hjær Høst I, som Sorgen
trykker her I ville mig undskynde Om jeg med en nævet
Pen Vil hædre en elskværdig Ven, En Sørgesang jeg kvæ-
der Men det mig ikke glæder.

3. Atten Hundred' ni og sexti, Da vi sidst i Juni
frev, Vi mønstret blev til Spitsbergfangst Og Reisen gjorde
Ingen angst, Da vi os nærmmed Landet En ti Mil ud paa
Bandet,

V box 19:548

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

mm
0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

4. En Aften just ved Klokkens ti Da skil vi Is om
Styrberds Sid' Og Alle blev udspurret, For Rev i Seil
at tage ind; Thi her var taaget Lust og Wind, Og Uheld
var forhaanden; Thi Better udgav Aanden.

5. Net som han Rev i Seilet ta'r, Uheldigvis han
gaar over bord, Hans Fels Allarm da gjorde. Vi paa et
andet Fartøi ser Hvad Ulykke der monne ske, Vi Baaden
los da ssjærer Og den paa Vandet fører.

6. Vi sprang da to Mænd ind i den Men blev alige-
vel for sen, Han under Vandet synker. Vi maatte da til-
bage sno Vi Mænd i Baaden som var to Og hennem
overlader Til den algode Fader.

7. Han med os ydi Selvskab var Og som en Broder
handlet har Paa denne Reise og hver Tid Han visse os
bestandig Lid. Vi ham ei havde villet mist For Verdens
Gods og Penge, Men han ei levet længe.

8. I Søstre to og Broder en, Som nu af Sorgen
føler Men, Tro kun det er Guds Willie, At I paa Jorden
bører Sorg, Tænk Gud er Eders faste Borg, Han vil
her Haanden række, Lad han jers Sorg bedække.

9. Jeg hørte han berettede, Mens han i Livet van-
drede, At han og var forlovet. Men han ei Brud med
hende stod, Han var vist Verden altfor god Hans Hane
nu i Himlen galen, Og med sin Frelser taler.

10. Lad Hissen kun hans Kjed eg Ben Fortære, det
gjør Ingen Men, Naar Ejelen Gud anammer. Du som
hans Kjæreste og var, Du skil en Skaal som ei var rar,
Men se det var Guds Willie, At vise denne Willie.

11. Bid vi som mi tilbage er, Af dette Svin ret fun-
de lær, Til Gud af Hjerte bede; At han vil os fra ha-
stig Død Ja og isra hans haarde Nød, Udfris os og bevare,
Saa vi gaar fri for Fare.

En Sørqesang

for en sørgende Søster fra Sands Sogn i Trondenes Prä-
stegjeld, som mistede sine trenende Brødre, da de paa en Reise
til Lofoten omkom paa Søen den 15de Januar 1861.

Hurfattet af A. K. Hansen.

Bed og vær bered til enhver Tid at
modtage Budsskabet; thi du ved ikke på
hvad Tid og hvilket Sted Herren vil fal-
de dig.

Af mine Venner de ere ei faa mange, Benneløs jeg er paa
denne Jord; Forladt og En jeg nu her maa vandre, Gi
Nogen taler til mig et fjærligt Ord, Gi noget Ord isra en
Ven mer lyder som mit Hjerte kunde gjøre glad; Surt og
vredt paa mig Enhver mon sku, som om jeg deres Fiende
dog var.

2. Mennesket ubestandig er som Blomsten, Det hører
vi af Herrens eget Ord; Ja deres Tale den er usornuftig,
Førgjængelig dem er paa denne Jord. Mange praler udaf
store Skatte, Mange segne ydi Armod ned, Mange suffe
for de er Forladte og ønsker sig altid en bedre Fræd.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20
mm

3. Min Moder hun bortdøde medens jeg var siden,
Jeg hendes omme Blif ei mindes kan; Men jeg vil ei mis-
unde dig den Glæde, Som du nu har for dine Trællefjed;
Du er forsamlet indi Himlens Glæder, Blandt dine Sønner
som her vandred bort. Ja deres Tid var ikke her saa længe,
Den var paa Jorden meget, meget fort.

4. Der de ud reiste paa Havets dybe Bølger, Fandt
de for sig en føl og fugtig Grav; En Storm af Besten dem
da overfalder og dem sank i det Dybe ned. Domsbasmens
Dag paa dennem kaldte De fulde samles for den store Gud.
De opnaaet ei saa hoi en Alder, førend de vandred ifra
Verden ud.

5. Tung var Sorgen for vor gamle Fader, naar han
mindes om sine Sønners Død; Ofte Diet ham i Taarer
vader, Sorgen givet har ham tunge Stød, Og vi Sødkende
som er tilbage, Fældet har saa mangen bitter Taar'. Gud
vor Fader, Du os Tresten giver, Til vi engang i Himlen
samlet staar.

Tilfjøbs hos M. Urdal i Tromsø. [1869?]
G. Kjeldseths Bogtrykkeri.